

Camí de la Nòria

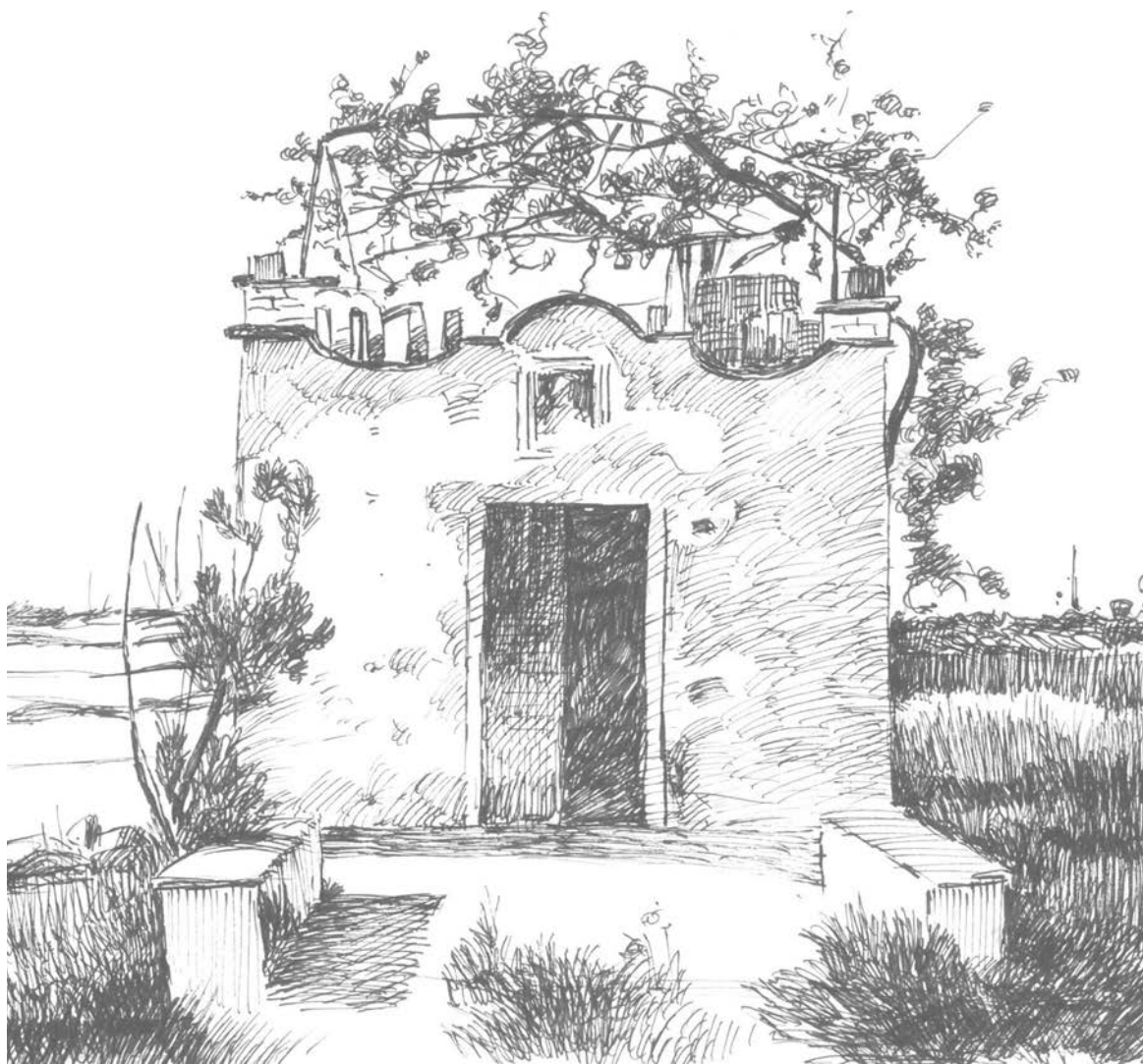
Poemes inèdits
2006/2017

Camí de la Nòria

Poemes inèdits 2006/2017

1a edició: maig 2018
Il·lustració de portada: Manel Granell

Edita: Ajuntament de Picanya
www.picanya.org

Este llibre ha comptat amb el suport, per a la seua edició,
de l'Àrea de Cultura de la Diputació de València

Índex

Uns premis necessarispàg. 06

Fent camí... “Camí de la Nòria”pàg. 08

Poemes premiats

Edició 2006pàg. 12

Edició 2007pàg. 14

Edició 2008pàg. 16

Edició 2009pàg. 18

Edició 2010pàg. 20

Edició 2011pàg. 22

Edició 2012pàg. 24

Edició 2013pàg. 28

Edició 2014pàg. 32

Edició 2015pàg. 36

Edició 2016pàg. 40

Edició 2017pàg. 44

Imatgespàg. 48

UNS PREMIS NECESSARIS

Cal reconèixer que els premis literaris no tenen molt bona premsa. Al caliu d'alguns escàndols propiciats pels que convoquen les grans editorials, la gent sol malfiar-se'n sense comprendre que no tots són iguals i que, malgrat els defectes que puguen arrossegar —hereus del fet que es tracta d'una activitat humana—, han estat i són imprescindibles en una cultura literària com la nostra amb tantes mancances i dificultats per a fer arribar al públic lector, per minoritari que siga, el treball dels nombrosos escriptors que han anat incorporant-se durant els últims trenta anys al paisatge literari valencià.

Això es fa més evident encara en el cas de la poesia. Gènere minoritari per excel·lència, els escassos canals de publicació han obligat els joves poetes a buscar en els premis la manera més eficaç de donar-se a conèixer. Perquè, al meu entendre, la principal funció d'un premi literari és aquesta: donar a conèixer les noves veus que van apareixent. Des de fa uns anys, però, fins i tot aquesta finalitat va veient-se distorsionada perquè, a causa de la cada vegada més esquivada edició de llibres de poesia, fins i tot els autors més consolidats no tenen més remei que presentar-se als premis, sense mirar-ne gaire la categoria, per a publicar els seus treballs.

És per això que, quan fa ja tretze anys, la meua amiga Carme Ruiz em va cridar per a formar part del jurat d'un premi poètic que havia creat l'EPA de Picanya, amb la qual col·laborava, com la infatigable militant per la cultura del nostre país que sempre ha estat, no ho vaig dubtar i hi vaig acceptar, amb més ganes encara quan més em subratllava la finalitat i la modèstia de la proposta. Perquè en eixa finalitat i en eixa modèstia radicava la seua grandesa: donar a llum les veus poètiques que comencen a manifestar-se o que, malgrat dur temps treballant els versos, no han tingut la possibilitat d'arribar al lector al qual aquests estan destinats.

Des d'aquell primer any, i gràcies a la tasca eficaç i elegant, sempre generosa, de les organitzadores, el premi ha complert amb escriure la seua missió i ens ha ajudat a gaudir del descobriment, a vegades llampant, d'un bon grapat d'autors i autores que, sense aquest impuls, segurament haurien tingut més difícil fer-nos arribar els seus versos. El fet que l'Ajuntament de Picanya, sempre tan atent al món de la literatura, incorporara el premi, ara amb el nom de Camí de la Nòria, al seu Maig Literari, va significar la seua consolidació. Una consolidació que, sense abandonar les seues arrels modestes però vigoroses i sense perdre de vista l'objectiu amb què va nàixer, estic segur que anirà a més i eixamplarà amb noves qualitats poètiques un paisatge ja tan nodrit però mai suficient.

Marc Granell

FENT CAMÍ... "CAMÍ DE LA NÒRIA"

Diuen que per fer camí només cal un primer pas. I així és com va començar aquest premi: amb un pas menut, tímid i modest, sense gaire pretensions.

Estàvem assegudes al pati de la Casa de la Cultura preparant la Setmana Cultural. Corria l'any 2006. Després d'estudiar diverses possibilitats d'activitats i tallers, pensant a estimular els nostres alumnes de l'EPA, Grego va proposar fer un concurs de poesia. Aquella proposta, per nova, ens va entusiasmar a totes i a tots: associació i mestres. El següent pas va ser trobar un nom que fora musical i al mateix temps representara Picanya, el nostre poble. Camí de la nòria va ser el nom escollit. A poc a poc, passet a passet, amb més il·lusió que experiència, ho posàrem en marxa. D'això, en fa ja dotze anys, i anem per la 13a edició.

Aquest premi és, per a nosaltres, molt important. Ens ha donat moltes satisfaccions, ens ha fet millors persones, ens ha permès fer una petita contribució al món de la cultura, a la poesia. Però el més important han estat les persones que hem tingut el plaer de conèixer. Sense el seu treball desinteressat, el temps que ens han dedicat, el seu suport, aquest premi no hauria estat possible.

El nostre agraïment als membres del jurat: mestres excepcionals, directors i directores de les escoles del nostre poble, actors, poetes i escriptores que generosament ens han aportat el seu bon fer i la seua saviesa.

Al nostre "àngel de la guarda", Marc Granell, gràcies infinites.

A Lluís Roda, per la seua ajuda inestimable.

A Lidia Mir, que ha format part del jurat des de les primeres edicions.

I a Albert Dasí, que, a més de formar part del jurat, ha estat el nostre mestre de cerimònies. Ningú ho hauria fet amb més ganes i il·lusió.

A l'Ajuntament de Picanya, pel seu suport i, en especial, a Xelo Alós, que sempre ha estat al nostre costat, impulsant, suggerint i animant.

A Manel Granell, pel dibuix de la portada.

A l'Àrea de Cultura de la Diputació de València.

Una menció especial a Sònia, per tantes coses.

I, finalment, als poetes i a les poetesses que durant aquests anys ens han permès gaudir de la poesia. Gràcies per la vostra participació.

Seguim caminant...

Associació d'Alumnes de l'Escola de Persones Adultes de Picanya

Poemes

2006-2014

Premis "Camí de la Nòria" 2006

Jurat

Vicent Gil, professor Institut Educació Secundària Enric Valor Picanya.
Carme Ruiz, presidenta Associació Alumnes Escola Adults de Picanya.
Empar Martínez, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya.
Sònia Gómez, responsable de la Biblioteca Municipal de Picanya.
Marga Gisbert, vocal de l'Associació d'Alumnes i secretària del jurat.

1r premi

Ara i per sempre - *Xavier Rius Torres*

2n premi

Los espejos ya no quieren reflejarme - *Joaquín Canto*

3r premi

Eclipse de sol - *Leyre Ochoa*

ARA I PER SEMPRE

Jo ja me'n vaig
però, he fet
he desitjat
he gaudit.

Jo ja me'n vaig
i t'he conegut
t'he volgut
t'he comprés.

Jo ja me'n vaig
i m'has conegut
m'has volgut
m'has comprés.

Jo ja me'n vaig
què més vull
què més vols
què més voldriem.

Jo ja me'n vaig
i mai més no tornaré
ni coneixeré
ni voldré

Jo ja me'n vaig
ja no hi seré amb tu,
tanmateix, ja som un.
Ara i sempre.

LOS ESPEJOS YA NO QUIEREN REFLEJARME

Los espejos ya no quieren reflejarme
me distorsionan
se vuelven opacos
se niegan a mostrar mi figura
se avergüenzan de mi
se esconden en si mismos
volviéndose objetos inermes.

Los espejos ya no quieren reflejarme
se han propuesto destruirme
acabar con mi autoestima
o con lo que queda de ella
extienden su intención
mi reflejo ya no aparece en los ríos
ni en los sitios donde antes lo hacía.
Los espejos ya no quieren reflejarme
se han salido con la suya
paseo por las calles y no soy nadie
sólo un reflejo de lo que fui
un espectro que deambula entre la gente
un recuerdo del pasado
un ridículo ser entre la nada.
Los espejos ya no quieren reflejarme
todo es vacío, soledad
el silencio lo envuelve todo
ya no quedan gritos, ni alegrías
ya no se oyen quejidos, ni llantos
ya no soy nada
sólo un cuerpo.

Los espejos ya no quieren reflejarme
y sólo puedo hacer ya una cosa
huir, esconderme entre las sábanas
tapar todos los huecos
y en silencio
en el vacío de la soledad
sentirme un poco menos culpable.

ECLIPSE DE SOL

El sol siempre poderoso
Por una vez es burlado,
Por un astro insignificante,
De pequeña magnitud,
Creando un momento mágico,
Y casi siempre esperado, por parejas
de enamorados.

Luz celestial en sus ojos, brillando con
intensidad,
Hacen de ese día,
Un día muy especial.

Premis “Camí de la Nòria” 2007

Jurat

Marc Granell, poeta

Alfred Ramos, director del Centre d'Educació Infantil i Primària Ausiàs March i escriptor.

Carme Salt, secretària de l'Associació d'Alumnes

Sònia Gómez, responsable de la Biblioteca Municipal de Picanya

Empar Martínez, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya

1r premi

Desengaño de un poeta adolescente - *Adrián García Planells*

2n premi

Conserveu-me boja per sempre - *M Aurèlia Lerma Serrador*

DESENGAÑO DE UN POETA ADOLESCENTE

Coge un puñado de flores marchitas
coge tres pájaros sin alas
coge una melodía olvidada
coge un libro de poemas tristes
coge un sueño indigesto
coge unas maletas vacías
coge nueve sombras muertas
coge una ventana cerrada
coge un cadáver despedazado
coge el dinero ajeno
coge el viento invernal
y la nieve del invierno.

Coge un pincel sin pintura
coge todos los números negativos
coge un trozo de madera podrida
coge los gritos de un necio
coge una mirada amenazadora
coge un saco de maldad
coge un arma disparada
coge el cáncer y la malaria
coge a una novia despechada
coge seis litros de sangre
coge un alma desgajada
por todo lo anterior

Coge todo eso
para poder sentir
el mundo en el que vives.

O, mejor aún,
no cojas nada
y escapa.

CONSERVEU-ME BOJA PER SEMPRE

Conserveu-me boja per sempre,
no desfeu l'encant d'aquest somiar desperta
en un món adormit,
i quan caiga la nit, recordeu
que sola he viscut i sola he dormit;
orgullosa de creure en la bellesa,
que dol quan entropessa amb murs de
silenci d'uns gavalans sense escrúpols
i despertaré a l'alba mentre m'evapore
cap a l'espai infinit...
RECORDEU-HO, NO ESTIC.

Premis “Camí de la Nòria” 2008

Jurat

Marc Granell, poeta.

Carme Miquel, escriptora.

Fina Ruiz, directora del Centre d'Educació Infantil i Primària Baladre.

Carme Salt, secretària de l'Associació d'Alumnes.

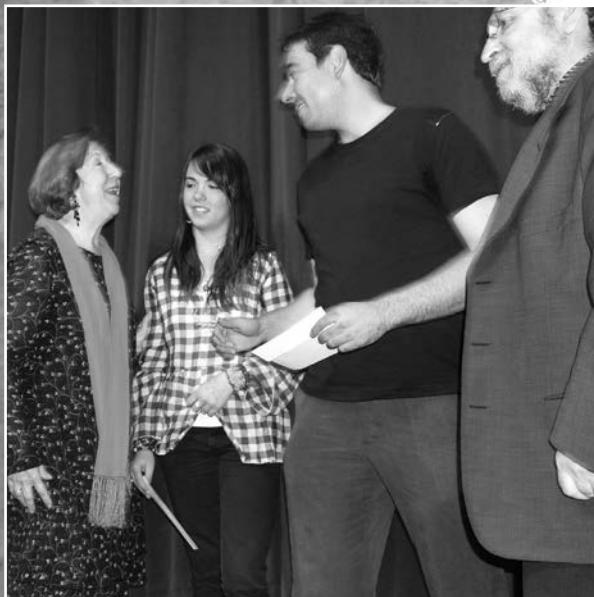
Gemma Tarazona, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya.

Accèsit local

Intento de bautizo - *Leyre Ochoa*

1r premi

Crisi - *Lluís Vicent Banyuls*

CRISI

Quan la vida et sorprén
a la deriva en un mar de dubtes
no pot ser continuar amb el vaixell
és hora d'explorar noves rutes

Quan la il·lusió és al cendrer
el present cims abruptes
si sents nostàlgia del plaer
és hora de visitar les bruixes

Quan et véns per pocs diners
i tot és va el que muntés
si no tens ni el teu temps
és hora d'emigrar d'assumepte

Quan et perds a tu mateix
només tens preguntes

si la barca és la d'un vell
és hora de deixar les runes

Quan a les grutes del cor
és Lou Reed en poesies dures
si cal temptar els pits a la sort
és hora d'assassinar els jutges

Quan la sort és cosa de valents
pots triar el futur que dibuixes
si antics projectes són pa sens rent
és hora de deixar passes porugues

Quan triar és cosa d'altra gent
i les circumstàncies són cabudes
recorda que la vida és teua només
és hora que no te la furten.

INTENTO DE BAUTIZO

"Un hombre pasta sobre su orilla muerta"

Puertodán

Una mujer sangra por los nudillos salitre y lo aboca sobre su orilla muerta.

El agua lo traga y su garganta arde, y ya es mar

una mujer que es gaviota, que pasta sus olas, los senos de un guijarro ahogado.

Mujer pez

que

burbuja

a

respira el azul de la inmensidad.

Mujer blanca y arrugada

concha buscada por la brisa

sobre escamas flotando en la teñida espuma mar...

Una mujer frágil,

y su líquida sonrisa que un calamar escupe para protegerse

sonrisa de tinta.

Y se inunda,

patalean sus versos en sus cenizas de aletas

costras la herida una mujer.

Mujer corazón sucio por muchas veces que sumerja la cabeza.

Premis “Camí de la Nòria” 2009

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola d'Adults de Picanya.

Gemma Tarazona, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya.

Accèsit local

19 - *Francisca Serrador Mas*

1r premi

Poble que fou de llauradors - *José María Romero*

Resurge de tus cenizas, alma oculta.
 Consuélate por el dolor padecido, tú, traicionado corazón.
 Déjame recobrar la fuerza de mi espíritu, orgullo herido.
 Para que en mi mente se recubra de hastío
 Este pasado compartido,
 Logrando ignorar su consuelo,
 Y conseguir así, huir de sus manos.
 Callad en vuestra tortura, mis lágrimas cobardes,
 Alejadme de este fracaso, mis pies cansados,
 Apartad de él mi mirada, mis ojos tristes,
 Cerrad todas las posibles súplicas, vosotros, labios vacilantes,
 Para que tú, piel vacía, ignore la añoranza de sus gestos,

Enfríes el tacto de mis dedos
 Al esquivar la última de las caricias.
 Mantén mis manos inmóviles, tú, escasa cordura,
 Permitiéndome escapar de mis miedos,
 Alejándome para siempre, del vacío de tus brazos.

POBLE QUE FOU DE LLAURADORS

Homenatge a Josep Carner, darrera pàtria

Poble amb sis carrers emblanquinats i estrets,
 Amb tres-cents teulades i un tel suspès
 de fum,
 Atrafegats als peus d'un campanar de pedra,
 Per molt de temps va haver-hi en tu
 Herois i déus calçats amb espardenyà:
 Ferrer i llanterner; algepsaire, miners
 De calç i de pedrera, fuster, manobres, peons,
 L'obrer de vila;
 Pedrapiquer, margenadors,
 Rajolers, cordellers, manyà, modista,
 Pintor, carboner, llumener;
 Vinater, bodeguer, sabater, carnisser,
 Llenyater, caçadors, els del forn,
 Barber, pentinadora, l'ordinari,
 Carreters, el manescal, dos pastors;
 Un corretger i un herbolari;
 D'hostalers, un i ric; taverners estimats...
 Metge, sanador, practicant,
 Mestre, alcalde i secretari;
 Músics, dansaires, tocadors
 De banda o rondalla, cantadors;
 Senyor rector amb escolans; beates...
 L'enterrador, l'algutzil, la comare,

La de l'estanc, el pescater bramant
 Xiques, peix! al bell mig de la plaça...
 L'espardenyer, el sastre;
 Els moliners de blat, d'arròs i els d'almàssera;
 El que donava l'aigua a tandes;
 Saurí, meler, femater, corredors,
 Esporgadors... consièrges a França,
 Quatre dones que feien randa
 I cobertors...
 Terratinents, jornalers, hortolans;
 Un indià arruïnat i un altre de rendista;
 Collidors de taronja, alegres i bragats,
 Aquell tiet tractant i mig contrabandista...
 Bagassa i banyuts; cinc fadrins reclutats
 A la milícia;
 Jugadors de pilota, bevedors vells d'absenta...

Poble de veïnat que fou amb tanta empena,
 De gent desqueferada la Fortuna
 Ara t'ha fet estatge i els mire des d'ací:
 Escampats per solana o per fosca ombria,
 Senyorejant, estranys,
 piscines i jardins.

Premis “Camí de la Nòria” 2010

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola Adults de Picanya.

Gemma Tarazona, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya.

Accèsit local

Amada patria - *Francisca Serrador Mas*

1r premi

Pequeña prosa - *Adrián Calero Boix*

AMADA PATRIA

En la calle sin nombre
Número quince,
Moldeé en tus brazos mi amor,
Escondiendo en él
Nostalgias, miedos y versos,
Resguardando mi camino
Del peso de este negro destierro.
Ahora avanzo entre los charcos,
Calada con la finura de esta lluvia
Ingrata, donde no sobreviven
Aquellas tierras rojas de nuestros juegos,
Ni se adormecen esos girasoles
Ondeantes tras el muro
Susurrando los nombres del viento.
No sueña este río con saltar
En la noria de tu molino,
Y solo yo huelo entre estas brumas
El rastro de un hogar
De mi olvido, huido.
En una alameda poblada
De hojas caídas, en este anticipado invierno,
Luzco blancas canas, peinadas por el hielo
Y, con otro golpe certero,
Vengador entre tus letras tu cansancio,
Frías se volvieron tus cartas,
Fracasados y sin rumbo
Mis pasos y mi tiempo,
Dejándome sufrir con la separación,
El fin del ayer, con tu silencio.
Todos los senderos trazados
Hacia el horizonte de tus pensamientos
Han sido derruidos,
Cobrándose la distancia
Un precio inmenso para mi regreso
Y aun así, retengo entre mis versos
El aroma de aquella calle sin nombre,
Número quince,
Donde, en mi fortuna,
Cobijé mi patria
Entre tus labios.

PEQUEÑA PROSA

Parte de un sentimiento,
hecho mío, hecho tuyo.

Abreva mi voz, con el sabor de un recuerdo,
hecho mío, hecho tuyo.

Pequeña prosa, inúndame en un mar de palabras
donde el silencio no esté escrito.

Amárrame al hilo del tiempo,
Donde perdí los zapatos.

Vuela gorrión,
se escucha el cante de la guitarra.

Bulería del rojo cerezo,
que no te mire con verdes ojos,
que no disipe tus encantos.

Premis "Camí de la Nòria" 2011

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Albert Dasí, director de l'Escola Gavina.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola d'Adults de Picanya.

María Gabarda, mestra de l'Escola d'Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

L'aranya de Picanya - *Vicent Tamarit Ramón*

Categoria Picanya

Canto funesto - *Jesús López Palomino*

Categoria castellà

Aeroplanos - *Agustín Linuesa Cáceres*

L'ARANYA DE PICANYA

Entre pi i canya
la senyora aranya
amb molta manya
s'afanya
i tiny de castany
la teranyina.

El seu company
un aranyó canyer
amb molt d'enginy
la crida i la riny,
l'empeny
i s'allunya.
I és que una pinya
amb pinyons
es despenya
sense seny.

L'aranya cau al terreny
es pega una tonya
i es fa un bony
com un codony.
Ai quin dany!
diu l'aranya
feta un bunyol
per la castanya.
I és que si un aranyó
company apanyat
t'empeny
amb afany
ben lluny
de la pinya
desenganya't
no és enganyifa
ni parany.

Gràcies a l'aranyó
podràs fer anys
Trau el xampany
I com a companys
Partiu un pinyó.

Entre pi i canya
La nostra aranya
I l'aranyó amb manya
Fan una teranyina
D'amor a Picanya.
Quina canya!

CANTO FUNESTO

Escribo líneas con sangre encantadas
para fundir mi dolor en los versos.
Para que las tiznadas asonancias
inunden con su réquiem cementerios.

Para que despojos alcen su baile,
al son enardecido de mi canto,
y presos de la balada de muerte,
inunden este mundo con su llanto.

Para que la Sombra sea mi mecenas
por escribir tan funesta tonada,
por entregarme a mi gutural misa.

Hasta que mi ensangrentada garganta,
legado corrupto de mi ternura,
no pueda recitar más estos versos:

Sangran mis ojos vidrioso licor,
casto fruto de mi melancolía,
formando lagos de pasión umbría
por escucharte sólo en el rumor.

Mis manos tiemblan buscando fulgor
abrazando fantasmas de vacía
ponzoña doliente, afección tardía,
por no ser consoladas con tu amor.

Y, mientras, mi boca por ti susurra,
por saborear nombre tan añorado,
por volver a tenerte cerca de ella.

Latiendo ante el recuerdo de tus besos,
mi alma se estremece cuál bengala,
al son de un corazón enamorado.

AEROPLANOS

Uno siente que puede volar a veces
con los pedazos de abeja que le quedaban.
De cuando en cuando un cuerpo,
no importaba demasiado,
encontraba un cuerpo descosido
un poco con insectos diferentes
y eran ambos aeroplanos.

Se sucedía el mientras tanto del
todo marcha bien allá por las aceras,
se fulminaba el mientras tanto de
te quiero amor en la oficina
y los cretinos sin viento
abajo, tan compartidos
intercambiándose de etcéteras,
carentes de significado.

Dejaba de importar lo atroz de las gasolineras.
El silencio de los meses.
Las palabras sin espejo.

Todos parecían imbéciles
pero nosotros,
como dos esclarecidos en el aire
planeándonos desnudos rostro a rostro,
perpetrando nuestra risa
sobre los aterrizados.

Premis “Camí de la Nòria” 2012

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Albert Dasí, director de l'Escola Gavina.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Herència de paraules - *Laura Cabedo Cabo*

Categoria Picanya

Ira latent - *Jesús López Palomino*

Categoria castellà

Primavera en crisis - *Begoña Domínguez Cerrato*

HERÈNCIA DE PARAULES

Que puc ensenyar-vos brots tendres,
quina empremta deixar-vos en l'legat,
si els altres llauren inferns,
i alleten els llops el ramat.

Tants forats per on s'escapa el firmament,
massa estrelles que ja no veureu,
subtil enemic la pobresa de l'ànima,
dèbil llaç el que et lliga al globus, fill meu.
Callaran poetes i teuladins,
quan només parlem amb els polzes,
quan no existisquen finestres,
per a mirar-nos per dins.

Abans d'este silenci hi havien tresors de paper,
lluna de ceba, flors impossibles a les branques
extintes,
oronetes celestines i somnis del color de cavalls
verds.

És temps d'escepticisme, esquivant la tendresa un
vent gelat,
cues de querubins es fan a un costat,
canviant l'arc i les fletxes per un tros de pa.

Ara plou, fora i dins dels vidres,
una pluja fina de desesperança,
sobre els esquelets de ciment inconclusos,
sobre les il·lusions tancades amb persianes de ferro,
i un tsunami d'imatges repetides,
ho trenca tot al món que coneixem.

Serà difícil pujar-se a l'embravit,
d'un futur que baixa des de les altes instàncies,
com un potro desbocat i ferit,
mossegat de grandiloqüències.

Que puc fer peixets de plata,
nadant en aigües de fang,
quan s'asseque del tot,
el meu estany daurat.
Només tinc un bes i una paraula, la més amarga,
per deixar-vos sobre la terra, baix el ruixat.

Herència etèria de lluernes surant la nit,
síl·labes de coral que per vosaltres,
vaig excretar amb la llet dels meus pits,
crucials versos que heu après,
sense que mai els haja dit.

Un dia, la crisàlide imparable de l'esperit,
farà menut el cau obrint-vos l'infinit,
i ja només podrà volar,
l'ou que per dins estiga buit.

Passarà el temps d'esta pluja,
el temps dels mamífers i dels éssers,
l'alba no tindrà lluites, ulls ni poemes,
però els obscurs ocells romàntics tornaran,
reverdiran els camins llunes d'amor,
i de la soca talada, sense saber-se impossible,
naixerà un altra vegada, la branca, i la flor.

IRA LATENTE

Me corre ácido y fuego por la vena,
siento que voy a arrancarme la piel.
Voy a inmolar mis entrañas con hiel
creada al darme caricias de arena.

Verteré en tu oído dulce gangrena,
mi desquicio creará tu puñal.
Mi sangre reflejará toda pena
Que me hagas sufrir, demonio abismal.

Y verás reflejada en ese espejo
Tu sonrisa de poseída, hiriente,
Una rosa embadurnada en bermejo.

Y habrás creado esta ira latente,
Que en su dulzura te incendia tu sueño
Con el fin de calcinarte la mente.

PRIMAVERA EN CRISIS

Hoy andamos mendigando primaveras,
con el corazón abierto y los pies descalzos,
primaveras amargas que el alma aprietan
entre aromas de azahar que se vuelven agrios.
Hoy andamos caminos en tardes sombrías,
serpenteando veredas y empinadas vías,
con la mirada perdida entre sucias mentiras
que enturbian nuestro sueño en las noches vacías.
Malos tiempos corren para la juventud inquieta
que ve temblar la sombra de su figura incierta,
acallado estará su canto en la luna venidera
aunque suene angelical será, luna rastrera.
Ausente ya la excusa de aquella pasada guerra
que sembró de ortigas negras el albor de nuestra tierra,
nos ha convertido a todos esclavos de su fiesta
en aras de un dios menor, enredados en la yedra.
¿Dónde está la verdad que sólo vemos a medias?
¿Y las floridas promesas que se tornaron funestas?
¿Dónde estará el futuro de bienestar prometido?
Junto a los sueños rotos, con los bolsillos vacíos.
Ver la luz, ahora no puedo.
Ver la luz, ahora me cuesta.
El ver sufrir a los míos me enerva y me desconcierta.
El invierno se hace largo y larga se hace la senda,
Cuando el camino es rocoso no puedes ni ver la hierba.
¿Dónde estás ansiada primavera?
Al borde de los sueños está el camino,
Aunque nos derrumbe un hondo torbellino
El verde de tu flor, mi corazón espera.

Premis “Camí de la Nòria” 2013

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Albert Dasí, director de l'Escola Gavina.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Una rosa de cendra - *Laura Cabedo Cabo*

Categoria Picanya

Ardió mi memoria - *M. José Juárez Romera*

Categoria castellà

Palabras - *Luis Auñón Muelas*

UNA ROSA DE CENDRA

El poeta ja és blat, vent o pedra
i encara vetla la llum d'un poble
el poble que oblidat, té una rosa de cendra

Enyorances de carns lleugeres, fires i terrasses
paisatges de roba estesa
besos arrapats a l'empeny de la lluna plena

Ressonen vida avall els seus versos quotidians
escrits a l'horta, vora mar, en cavallons
car ja no ens queden voluntats com les d'abans
ni dignitat front a les sense-raons

De tres classes s'amunteguen els mons
uns dins d'altres sense tocar-s'hi
bufa l'alé del sàtrapa el penell del campanar
mossega la gola dels morts un silenci pertinaç

El poeta vol créixer la nostra veu
com el cos del pa, acaronant-lo
com si fos blanca pell nua davall les mans
però el poble ja no s'alimenta
de fogasses, ni de versos, ni d'afanys

Amic, els Déus de cadascú
ens han posat a nàixer a un temps de solitud
a la vorera vermella del destí més cru

I la pedra patix com patixen els artistes
besos caiguts que es soterran en remor
per un instant més de vida als llavis de la bellesa

Negregen estrelles aconseguides amb antics suors
s'alcen exèrcits i dogmes abismats
ploren de fam llunyants xiquets carbonitzats

Ens travessen els trens de la indiferència
com a aterridores girades fosques
anestesiant-nos la consciència
desviant del camí lacti els universos esdevenidors

El degoteig de l'ànima es torna pluja domesticada
ja no calfa al caliu de la il·lusió el sol de la matinada

Es defenestren en balcons de desesperança
els lleus somnis per morir-se de vell
amb un gratat d'amor a la butxaca

Afluixem els dits i volen paraules callades
com a oronetes llarg temps engabiades
ferides, perquè mai seran pronunciades

L'ocell del futur encés en flames
cau pel vèrtex d'una nit adolescent
immolant la cultura en flor que fou passió
seca entre els fulls de la història
Només ell, la veu lluernia enmig del foc mut del temps
estén la seua mà fins a la vora de la felicitat
per si les oronetes tornaren a posar-se
esperant, greument desitjant l'albada d'una nova
consciència

Mai, mai la paraula del poeta podrà descansar
ni la rosa a l'oblit acostumar-se.

ARDIÓ MI MEMORIA

Ardió mi memoria, recuerdo.
Sé que un día prendieron mis recuerdos
voraces bestias que en los días habitaban...
Recuerdo, unas tras otras, bestias y días
prendieron mis recuerdos
y ardió cotidiana mi memoria, largamente recuerdo.
Ahora el vacío me reprende y me reclama,
se me alojan grises melancolías, que no sé dónde ubicar
y un dolorcillo que me muerde triste el alma
casi sin fuerza, para no matar.
Letanías de costumbres que ensordecen los oídos
y apremian a las bestias en pos de su labor.
Cuando la tierra arda, victoria del desuso,
en los vientos de ceniza, los recuerdos se olvidarán,
y cansados, aburridos, ajados de rutinas, desbordados de usanzas
los versos tristes de mi acomodado corazón callarán.
Callarán también sus latidos, y la esperanza...
y cualquier recuerdo de mí, o de nosotros
Al igual que esta inexorable costumbre,
Como todo, en postrero estallido, callará.

PALABRAS

A veces me visitan palabras.
Palabras. Sólo palabras.
Se deslizan invisibles por mis venas
aferradas al latido de la sangre
como un leve presagio que se adhiere
al silencio vacío de tu ausencia.

Cada palabra es un afilado garfio
que orada la vieja herida
hasta que fluye la sangre a borbotones
desbordando los diques derruidos
de mis sueños rescatados del olvido.

Palabras. Sólo palabras.
Palabras en la caricia de la niebla.
Palabras que forman trabalenguas,
acertijo indescifrable
de tu nombre y tu rostro en el espejo
del silencio infinito de la tarde.
El tiempo de tus dedos entrelazan
Para tejer la cuerda que ciño a mi tristeza.

Silencio. Sólo silencio.
Silencio que me acecha en la noche
proyectado en el deseo inútil.
Tiempo de verso y de quimera,
juventud perdida,
frutos que nunca maduraron
donde el eco baldío de tu voz
apaga los últimos rescoldos
que resurgen fugazmente
en medio de mi alma hecha cenizas.

Palabras. Sólo palabras.
Palabras prendidas a tu ausencia
Y a estos versos que enlace sin sentido
con fútiles vocablos que me llevan
a tu boca sedienta de dulzura
donde bebía el néctar de tus labios
sangrantes al ataque brutal de mi locura.

Palabras que arañan la memoria
como el tiempo curte nuestras pieles
y oxida los diáfanos cristales
de mi antiguo corazón de hierro
lleno de orín y anquilosado ahora.

Palabras que ahora son silencio.
Palabras rotas en el recuerdo
desde donde resurgen de las ruinas
del hombre que espera tu voz entre las brumas
tras el crepúsculo fugaz de la añoranza.
Palabras que suenan como arpeggios,
retumban en la tarde agonizante
y se hunden en el abismo de este corazón vacío
que me niega el milagro que espero todavía.

Premis “Camí de la Nòria” 2014

Jurat

Lluís Roda, poeta.

Alfred Ramos, mestre i escriptor.

Juli Avinent, professor de literatura i escriptor.

Lidia Mir, professora de literatura.

Carme Salt, secretària Associació Alumnes Escola d'Adults de Picanya.

Gemma Tarazona, professora de l'Escola d'Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Els fills de l'esperança - *Rafael Montaña Gil*

Categoria Picanya

Viure - *Vicent Tamarit i Ramon*

Categoria castellà

Mi casa está donde estás tú - *Ana Olcina Segura*

ELS FILLS DE L'ESPERANÇA

Taronger florit que a l'any retornes
amb la mel als llavis i amb el sol t'espolses
teuladins que al matí canten
i la son, d'un hivern que passa.

Taronger en flor que busques (del sol) la calor
i de la nit rosada llevar-te el matí i la gelor.
Un gall cantà a l'albada i a la llunyania la remor
dels amors que badallàvem, buscant com tu la calor.

Tan obertes entregues, la virtut de les poncelles,
convidant a tota l'Horta a inspirar el teu olor.
Taronger que festeges al ballar de les abelles
cada volta més poquetes fecunden la teua flor.

Taronger florit que al verd li dones llum
i al camp, el sentit que bat al pit.
Pretens que el vent t'estime i calores el flirteig
menejant totes les branques com campanes al vol-
teig.

Taronger que reps la pluja i prompte farà saó,
els peçons se t'engrandeixen, caiguda ja tota flor
i amb pomells d'adolescència, el teu sexe la dolçor
quan el gris del cel apena, tu ens alegres el color.

Taronger, tu que eres l'únic que retorna identitat,
a una terra que s'oblida del passat que l'ha llaurat.
Terra, de pobles, bastarda de sang,
Identitat empeltada d'arrels que no recordes.

Taronger que no t'arriben les aigües de la manal,
ni samarucs a la vorera, pessiguen ja la teua arrel.
Séquies d'àrabs heretades, que jo he vist brollar
venes de València, avui secades.

Taronger que descansas en marges,
fent capçal les nits més llargues
en la fila del temps beus les aigües,
portell que el passar controles.

Taronger florit que a la teua ombra he dormit joven-
tuts de sexe ple,
Borratxeres d'amor, gemecs sense alè,
Catifa d'"az-zhar" que engendraré,
Bords som tots i ningú és d'ell.

I amb la pressa que dóna la paciència,
un bressol andalusí
engrunava el teu passat,
i el mussol volà a dormir.

I quan no estiguem, Taronger, les mares vindran
amb la panxa farcida, al recer a descansar.
Ibèria prenyada de mamella pansa
nodriràs sense llet els fills de l'esperança.

Viure és travessar el mar
seguint el sol i els estels.

Ahir és passat,
i, tanmateix, sóc presoner
dels ports d'amor, de les paraules compromeses
i la joia dels dies clars
que fan de la vida un viatge apassionat.

També sóc captiu de la vergonya, la traició i la por,
de les ferides de dol i de mort.
Però, qui creua un oceà sense tempestes?

Al capdavant, si bé ho penses, què és un error?
- Res, si no et capfiques a recordar-lo.
Sí, de tant en tant m'asseuré a l'excusat
de l'autocompassió,
però quan ja n'estiga fart
m'assegararé d'estirar la cadena.
No viuré encadenat al record del dolor,
sense saber que sóc jo qui té la clau.

Què en queda, del passat?
La memòria de les emocions viscudes.

Recorde les lliçons i estic a l'aguait.
Demà és només el fum d'una foguera que encara no
crema.

Bo o dolent, no he de pre-ocupar-me pel que no sé
si passarà:
la meua vida ha estat plena de desgràcies,
algunes de les quals mai no ocorregueren.
No viuré el que em pertoque
com una pena, sinó com un desafiament.

Què en queda, del pervindre?
L'enyor del demà.

Somie l'horitzó i pose un peu en terra.

Passat i futur són realitats virtuals.
Només l'avui és real, el present existeix perquè el
visc.

Jo el faig i el desfaig cada dia,
Condicionat pel passat, però no determinat,
i amb la guia dels somnis d'un futur amb data de
caducitat.

En el mar de la vida no podem dirigir el vent,
però sí hissar les veles.

Què en tinc, del present?
Viure cada dia com si fóra l'últim.

Usar cada hora de la vida per viure.

MI CASA ESTÁ DONDE SEA QUE ESTÉS TÚ

Voy a ir a parar justo al primer rayo de luz de tu ventana
ése que te toca la cara cuando te estas despertando
como volviendo de un mundo que no era el tuyo
y voy a posarme
como una golondrina descarriada de Bécquer
como el polen del primer día de primavera
ése que te provoca el principio del ataque de alergia
como las malas y las buenas noticias
en las manzanas que elijas cuando hagas la compra
por la tarde,
en el manillar de tu bicicleta por la ciudad,
en lo que sea que fumes
o que bebas,
en cada gota de agua que
precisamente
te recorra en la ducha por la noche.

Voy a ser cada paso en falso que des
y las voces que escuches
y los giros, y tus pies
voy a tocar a todas las personas que tú toques
y en un concierto,
entre movimiento y movimiento,
yo estaré entre los que creyeron que tocaba aplaudir.
Seré la Sinfonía 13 de Brahms
o la Gymnopédie 1 de Satie
así como los cláxones del coche que más te moleste
mientras vuelves a casa a trabajar.

Estaré en la novela que te quite el sueño
y en la letra pequeña de todos los contratos
y seré tierra, luz, cemento,
estiércol, agua salada y dulce; agua a cántaros,
y vas a sentirme cuando alguna ráfaga de viento
esté a sólo un poquito
de arrancarte del suelo.

Yo, seré.

Y no te darás ni cuenta.

Premis “Camí de la Nòria” 2015

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Antoni Ferrer Perales, poeta.

Lidia Mir, professora de literatura.

Gemma Tarazona, professora de l'Escola d'Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Un cor de metàfores - *Laura Cabedo Cabo*

Categoria Picanya

La amable Edna - *Ricardo Ruiz Fran*

Categoria castellà

Retazos - *Begoña Ronda Castro*

UN COR DE METÀFORES

Vull fer poesia en l'aire,
més enllà de les gavines,
amb el suro del somni d'un xiquet,
i unes velles gotes de sang de nit,
perquè la veu del poble no s'ofegue,
en la boca atziaga d'un temps maleït.
Vull escriure uns versos sota la terra,
on el pare germinava el blat i l'arròs,
com un cor de metàfores,
com un entrepà de paraules,
per alimentar-se memòria endins.
Vull inventar una estrofa amb sostre,
amb la seua llumeneta encesa,
dues ales per finestres i un verb a la porta,
que s'òbriga cap a dintre de l'home,
perquè se li clave la pau fins a l'ànima.
Vull lligar antigues cançons amb roselles noves,
desfer nucs de migratòries i veles,
que sempre tornen com la mar, lletra a lletra,
a omplir les butxaques de l'alba.
Vull cosir paraules com corbates,
perquè el pobre pugua anar ben vestit,
quan vaja a dir al poderós,
que el seu temps ha caducat.
Vull fabricar rellotges, carrers, espills,
gots, fumerals, ponts i ventiladors,
que rimen amb les mans esteses,
amb els enderrocs dels mapes,
amb els anhels vençuts per la por.

Paraules vermelles prenyades d'afectes,
d'una llengua que es mire la cara a les ferides,
i devore aquest silenci en carn viva.
Vull parir poesia amb els pits inflamats,
plens de la llet lluernada del paper blanc,
on éssers de qualsevol edat nadons,
alleten amb les dues boques dels seus ulls.
Vull construir eixa esfera de versos,
perquè juguen els fills a les places,
i guanyen la final del futur per golejada,
o llancen el seu penal de justícia,
els desheretats, els innocents dels tres mons.
Un repòquer de papallones per als que perden...
Un himne per demanar perdó a tots els que fugen...
Als que busquen ruscós, formiguers, esbarts,
als que pintaran un blau nou per al món.
A la fi, vull fer un poema per als poemes,
amb la senzillesa i la solitud de la veritat,
on desertar-se a morir, a poc a poc,
i que només siga d'amor o de llibertat.

LA AMABLE EDNA

Se eleva triste el deseo.
Concupiscencia de trueque,
caprichos y desvaríos.
Sexo. Parto del yo.
Alcohol, humo, mi existencia.
Nubes, aire, ardor, palabras.
El cielo se abre en azul
Y el neón enciende la noche
convirtiéndola en mágica.
Ruido de besos.
De susurros.
Boca contra boca, miel.
De los besos, besos son,
ósculo encarnado.
Suspiros encadenados.
De los ojos. Que no miran.
De la boca. Que no calla.
Pasiones y fantasías,
minutos gratos.
Éxtasis fingido, frío glacial.
¡Hay! El amor.
Confundí la noche con el día
de tanto mirar al sol
Confundí el mar con el desierto
Cambié atracción por sumisión
Elevé sentimientos boca abajo,
ahogándolos sobre el jergón.
Y mucho ruido de alas.

Que frías tengo las venas
De anhelos y desventuras
De oír bocas que no callan,
que solo piden, no besan.
La herida en el corazón
nunca cicatriza bien.
Cambio en puente levadizo,
alivio estéril que sucumbe en lo ficticio,
dando paso de la imaginación, al sueño erótico.
En la ignominia del fraude
y en la apariencia falaz
Tú.
Yo.
Los dos.
Sudor.
Agua.
Humedad.
Aire
Frivolidad y placer.
Te seré sincero, nunca te quise.

RETAZOS

Ya se bebió el vino que tus manos vendimiaron
y brotó del viejo sarmiento la uva nueva que a ti
sabe,
y a la tierra blanda y roja que me sostiene y te arropa.

Ya se perdió en el mar la sal de tus ojos
y libaron el néctar de las flores tu carne.

La pacífica orilla que pisabas
ya no se quiebra con el eco de tu voz.

Solo yo, de cuando en cuando,
creo que apareces por la puerta
o que cruzas la plaza, pensativo.
Yo te clavo los ojos en la espalda
Pero tú... ya no me conoces.

Ya no está el árbol que sembraste junto al pozo del
camino.
Pero, cuando paso, aún siento su sombra.
Aún se hunden sus raíces buscando el agua dulce
y crecen ramas verdes
de lo que fue un roble.

Así, de tanto en tanto, te recuerdo.

Así, detrás de la bruma del tiempo o de una mueca
familiar,
alguien recordará que me gustaba la lluvia
y el cielo en las noches de verano,
que tenía mal carácter, me enfadaba
y olvidaba por qué.

O tal vez nadie quiera detenerse a meditar
que la vida pasa, como yo habré pasado,
sin darme... sin darnos apenas cuenta.

Entonces sabré cierto
de qué está hecho
ese pensamiento del que nacemos
y, de vez en cuando, seré llovizna
para besar los girasoles que mece el tiempo.

Premis "Camí de la Nòria" 2016

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Paco Alegre, poeta.

Lidia Mir, professora de literatura.

Gemma Tarazona, professora de l'Escola d'Adults de Picanya.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Invisible Abril - *Francisca Serrador Mas*

Categoria Picanya

Los heliotropos - *Margarita Camps Giménez*

Categoria castellà

Crisálidas - *Begoña Ronda Castro*

Tambores del mañana - *Andrés Cambroner Sanchis*

INVISIBLE ABRIL

A la Mediterrània,
mar indefensa

Abril s'inventa una ona,
batec de sang, sobre la platja.
Creix el dia en la lluentor de la mar,
espurna dividida
Entre el no-res i la por,
obrint camins sense retorn
tallats contra el pesat
vagar d'una nit infinita.
Per no embogir, plegues
al cor eixa fam de pau
que et trencà l'ànima
com llesca de pa
esmicolada per teuladins.
De tan fredes, tanques
A les mans el pes d'un buit
fet batec dins l'espai clos
entre les teues venes
i eixa línia de vida
que semblà esbós
d'un futur ja amarg,
inútil ara per arripar-te
les ombres dels teus
sobre les arracades d'espuma
que el sotavent, arriassa.
No sents el calor del sol,
sols el silenci. Soroll cru
en un món falt d'arrels pròpies,
on ja per sempre penjaràs
el teu dolor, del llom
d'una barca a la deriva.

LOS HELIOTROPOS

Era entonces tan sencillo amar

Han crecido, no sabes, cuán dulces los heliotropos, allá, en el sur de los días, y sobre el Aire, semillas, aún puedo ver acunadas por el viento

Qué bello era volver los ojos, mirar fugaces las estrellas, besar el pan de tus labios

Éramos todavía muy jóvenes y de una casi imposible docilidad. Azarosos y transeúntes

Eran nuestros corazones saliendo al paso, y siempre, en cada esquina de nuestro amor

Amaneceres nostálgicos, me traen hoy, el recuerdo de esa alba de tu abrazo

Aquel rincón flechado de troncos rotulados con nuestras iniciales. Qué no he olvidado la Belleza inconsciente de nuestra risa, ni la razón frenética de perder el sentido de todas las Cosas

Fragmentos de horas donde sólo amar tenía un motivo

La algarabía del mundo era un eco que no nos concernía. Qué fácil era hacer de tu Cuerpo el mío pecado, qué delito acariciar la hermosura de tu mano

Mientras desabrochabas, despacio y desenvuelto, los botones de mi vestido y yo

Presentía incendiadas mis mejillas

Es algo admirable ver los heliotropos crecer en las alcobas de la tierra

Ese olor característico del que sólo saben los amores confesos y prófugos

Y poder volver a miles de millas de distancia, de nuevo, al sur...

Cerrar los ojos y dejar emplazar mi cuerpo al largo viaje del principio de todos los

Principios, donde aún muerde alegre tu boca mis labios afirmativos

Aquellos dulces horizontes planos de nuestra desnudez desmedida e infatigable

Su inconfundible aroma de pájaro estival que sortea libre por el cielo

Y que cada día recuerda la belleza de perder el sentido de todas las cosas

Para nuevamente amar entre los heliotropos.

CRISÁLIDAS

Helado de chocolate
y un cigarrillo.
Chicles de menta,
brillo de labios
sabor frambuesa.

Sonrisa lúbrica,
Tacón prestado,
ansiosa seda sobre la piel
palpita.

Ninfas juguetonas,
espejismos del ayer,
ruborizadas camaleonas
en un disfraz de mujer.
Corazón de tinta, henchido
volcán de bisutería.
Niñez que vuela en columpio
hacia el olvido.

Uniformes que agonizan,
crisálidas que eclosionan
en la falsa primavera
del probador de señoras.

Trenzas sacrificadas,
trémula ingenuidad
que pretende maquillar
el propio aroma que exhala.

Súbito despertar,
ímpetu idealista,
inconformista pasión
gobierna en contradicción
y, utópica, desgobierna.

Almas que ya no encajan
en su ser originario
y, sin querer, despedazan
el zapato de cristal,
el hada y la calabaza.

Y ese beso imaginado,
infantil crepusculario,
no cabe en mi breve verso,
no encuentro yo la palabra
para tanto sentimiento.

Aquel poema, aquel sueño,
cien ídolos desdibujados
en el mar del tiempo...
Aquel cigarrillo a medias,
volutas de humo
que deshizo el viento.

TAMBORES DEL MAÑANA

Como el roble que brota lentamente
y explora la mañana entre rastros,
el tiempo se apodera de mis ojos
y el frío del asfalto calla ausente...
Sosiego la fatiga en una fuente
saciando a cortos sorbos la garganta
y el fresco se apodera de mi alma;
La vista mientras tanto, vuela libre
y baña el bienestar de mis raíces
que empaña de recuerdos mi ventana.

Alientos o suspiros en la lluvia
que templan la promesa del mañana
y crean una tenue bruma extraña
que llora mientras cala a la penuria.
La niebla, en la penumbra, no renuncia
a vernos pronto un día de verano,
pues sabe que abre lágrimas de antaño
y roza silenciosa nuestros cuerpos,
uniéndonos al lazo gris del tiempo
que llena de señales nuestras manos.

Saltando entre senderos pedregosos
dibujo en la memoria mi camino
y vuelo como un niño hacia su nido
buscando los atajos sinuosos.
Atrás dejé los días más hermosos,
las risas y los juegos de la infancia,
los sueños de una flor hecha fragancia,
la magia de una historia de princesas
pues llevo en la nostalgia la belleza,
que arraiga en esta tierra vieja y sabia.

Aquí dejé tu beso, en el grabado
del toco requebrar de la carrasca
y el calor de los ríos de hojarasca
que aplaca el despertar de nuestros pasos.
Las piernas temblorosas de reparos,
suspiran tras los años de añoranza
y vuelvo a cabalgar en confianza
sabiendo sortear piedras y breñas
al ritmo que fabrican las cigüeñas
graznidos que sugieren esperanza.

Y mientras tanto escucho los tambores
resonando entre las calles
que avanzan en la vida y se hacen hombres...

Premis “Camí de la Nòria” 2017

Jurat

Marc Granell, poeta.

Lluís Roda, poeta.

Pau Sif, poeta.

Lidia Mir, professora de literatura.

Xelo Alós, responsable de Cultura de l'Ajuntament de Picanya.

Categoria valencià

Atifells de poeta - *Laura Cabedo Cabo*

Categoria Picanya

Resistimos - *Ricardo Ruiz Fran*

Categoria castellà

Ahora que todavía - *Julián Despaigne Rodríguez*

ATIFELLS DE POETA

La vesprada té aquestes coses augurals,
es beu un glop de teuladins
i cau lenta com un punyal
que torna el silenci en ferida.

Un caliu suau com una abella
s'enfila al pit de cada finestra,
de cada país, de cada lluny.

Llavors, xafes la sang de la bellesa
i ja ningú et pot salvar.

De sobte, enyores la cançó de l'Ovidi,
el besllum d'eixe dia que durarà anys.
Vols saber si l'Espriu trobà la Sinera,
o la Rodoreda el seu l'iri vermell.

Et surt una veu que cal escriure, irreductible,
duus molles de tristor a la butxaca,
i als llavis eixa remor de maduixa
que abans tenia l'amor.

Sembla que pots ser feliç
amb una mica de món
i el seu seguici de renúncies.

Amb l'aritmètica tremolosa
de cada vesprada finida
quan acarones l'ànima del poema,
la seua principal malenconia,
la ferramenta tranquil·la del dolor.

I a poc a poc vas despullant-te del paper,
rabiüdament, com una pell malalta.
Escrius en carn viva, en defensa pròpia,
a mà armada, des del desnonament,
i certa enrònia entre les dents.

Ets una llàgrima sola que ningú recordarà,
com ningú recorda allò que no ama?

La vesprada té aquestes coses,
et vesteix de preguntes com lladrucs,
t'agafa desvalgut,
amb eixa religió de cireres
que tens als ulls quan entristeixes.

No són hores d'escriure, et retrau la finestra,
i del fons de l'horitzó
ve aquella olor redona a gavina
que també feia somiar l'Estellés.

Envelliràs, com es deixa la roba a l'armari.
Dintre teu, la romanalla avial dels poetes,
l'esperança amerada d'un cor enamorat,
i tantes il·lusions i desafiaments.

Però, no et penedeixes de res,
entraràs a la mort com qui entra a sa casa,
perquè en ser poeta no hi ha gens d'eternitat,
encara que els versos, tal vegada,
queden per sempre.

RESISTIMOS

Boca. Sí, calla, no sigas hablando.
No vistas la noche con rizos sutiles
como hilos de araña, invisibles.
Duerme tu lengua empapada en alcohol.
Sosiega tu libido. Bebe y sufre.
Prefiero el calor de labios callados
y ese susurro agónico en su interior.
Prefiero el silencio, vivo y profundo.
Prefiero que estés censurada; quizá así
nunca el engaño alcance su cumbre.
Que el halo del destino nos sujete
y la boca más bien para besar.
Manos. Sí, solo sé que sois manos.
A veces frías, a veces sucias,
a veces limpias y a veces yertas,
manos sensibles para acariciar.
Abiertas para pedir,
cerradas para golpear,
Convirtiéndose en un puño;
aunque prefiero un puño duro,
a la mano alzada del verdugo.
Ahora, solo tu pensamiento sabrá de mí.
Con mi boca callada y mis ojos cerrados.
Mis manos enlazadas, junto al pecho,
Partiendo en la huida al infinito.
Y tus lágrimas, que
humedecen mi boca ya vencida.

No llores más. Solo tu pensamiento
sabrás de mí, no llores.
Haz como mi perro, que está triste,
ni llora, ni gime, ni bebe, ni ladra.
Recuerdas aquel día de campo,
echados sobre el césped,
jugando a ser adultos,
jugando a vivir intensamente.
Cuan poco necesitábamos.
Que poco nos concedían.
Y con las manos y la boca censuradas,
resistimos.
Durmiendo la lengua con alcohol barato,
y fingiendo que todo era bueno.
Lo que pienso ahora, en mi silencio,
es que nunca te lo dije.
Te quiero.
Por cierto, amor, se me olvidaba;
Cuida de mi perro, y vive.

AHORA QUE TODAVÍA

Ahora que todavía andamos por amar
por amarnos.

Ahora que aún vagamos esta noche
de promesas medio a tientas,
pongo mi palabra en la ventana
como una vela encendida,
y desde su obstinada torpeza te digo,
te busco, te toco...

tal vez me leas a lo lejos
como se lee el brillo de una estrella,
y hagas carne el hueso de estos versos
al despertar junto al poema.

Porque ya nada soy sin este dulce caos de quererte,
como un ser invisible que se alimenta de tu nombre.

Mañana, tu voz remontará el silencio,
atravesará el cielo dejando su nube
con todo el vértigo en la boca
y una estela de fugaces prendida.

Tú vendrás a bañarte entre mis manos,
y la soledad se llenará de espuma,
de abrazos de apretarnos sin más
como un ave pliega las alas.

Vendrás a esta agua de esperanza
Derramada desde el lápiz de un hombre lejano,
que la hizo con su mejor lágrima
y la puso al aire como ropa tendida,
un árbol más del bosque
o una ternura vertical en la lluvia.

Entonces se cumplirá el poema
y habrá un lugar para besarte,
lo llevarán las palomas cuando pasen,
lo escarbarán los lobos bajo tierra.

Un lugar pequeño como la cama de una tilde,
o el temblor en las pestañas del mar.
Un suspiro donde sólo quepa tu pronombre
y toda la arena donde firmar
un contrato con tus ojos.

Tan horizonte como una suerte,
tan luz como tu risa y el principio de tu piel.

Un azul donde dejar de romperme las olas
contra este sin ti contigo
y guardar esta hebra de melancolía
que nos une las bocas cada vez de no ser juntos.

Ahora, ahora que aún andamos por amar,
por amarnos,
tal vez tu mano se adelanta
y allí, donde aún no estoy,
ese intento tuyo de asirme
da sentido al resto de la vida.

Imatges

2006-2017

2008 - Lliurament de premis

2008 - Lliurament de premis

2009 - Lliurament de premis

2010 - Lliurament de premis

2011 - Lliurament de premis

2011 - Lliurament de premis

2012 - Lliurament de premis

2012 - Lectura de poemes

2013 - Carmina Andrés, filla del poeta Vicent Andrés Estellés

2013 - Lectura de poemes, homenatge al poeta Vicent Andrés Estellés

2014 - Homenatge a "Al Tall"

2014 - Lliurament de premis

2014 - Actuació del grup "Al Tall"

2014 - Actuació del Cor de l'Escola Ausiàs March

2014 - Actuació del Cor de l'Escola Baladre

2014 - Actuació del Cor de l'Escola Gavina

2015 - Lliurament de premis

2015 - Lliurament de premis

2015 - Lectura de l'acta

2015 - Homenatge a Ovidi Montllor

2016 - Lliurament de premis

2016 - Lliurament de premis

2017 - Actuació

2017 - Lectura de poemes

2017 - Lliurament de premis

2017 - Homenatge a Marc Granell

La poesia

És el foc i és la neu, és la tristesa
i és el crit que desperta l'alegria
i ens fa llum les tenebres que habitàvem
com un costum antic d'àngels caiguts.

És el pont i és el riu, és la memòria
que obri esclatxes de mel en la ferida
fonda i roent que ens cava precipicis
insalvables al bell mig de les venes.

És la mar i és la senda, és el desig
que crea com cap déu futurs més savis
i funda uns altres mons que es fan possibles
si el cant esquinça vels i fon les ombres.

Marc Granell

